

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 168.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000894640/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Land var i lang Tid dækket for ham. Endelig aabnede det nærmeste Landskab sig, og nu saae han, hvad det var, der skilte disse Bakker fra Kyffhäuser. Aaja, — det var jo *Die goldene Aue*, og den var rigtignok gylden! — den var som eet milevidt, skinnende Guldspejl for Eftermiddagssolen — helt oversaaet med gule Engblomster. Og hvilken Duft der kom med Sommervinden derude fra!

Og bag alt dette gyldent-gule stod Kyffhäuser nu heit dunkel-blaa og truende. Det saae ud, som om det gule Blomstertæppe gik lige ind til Bjærgets Fod der langt borte.

Der steg et Minde fra Barndommen frem for Martin — om en gul Eng, han vilde hvile sig paa, naar han havde været hos Paven i Rom og bekjendt alle sine Synder og faaet Tilgivelse.

Han huskede saa tydelig den Befrielse, han den Gang — aa nej, ikke havde følt, men allerede den Gang havde længtes saa stærkt efter. Og nu var der gaaet en halv Snes Aar siden da — og det var sletikke bleven bedre for ham, sletikke, — og nu gik han hjem forat trolove sig med Magdalene og opgive alt Haab om nogensinde at komme igjennem til Fred — — — Ja, nu vidste han det — i Rædsel og Fortvivlelse — —

Men ud mellem de gule Blomster vilde han, — det kunde ingen hindre ham il — Han lagde sig ned paa Ryggen, da han var kommen langt derud, og saae lige op i den lyse-blaa Himmel. Men han vendte sig lidt efter om paa Albuen; Taarerne var begyndt at strømme ham ud af Øjnene. Og som han laa der og stirrede med halvblandede Øjne ud i den gule Glans over Engen, i den søde Duft af de mange Tusinde Blomster, og med det mørke, truende Kyffhäuser foran sig — — hulkede han: »Hellige Jomfru, Guds Moder, bed for mig til min strænge, grusomme Dommer, at han dog vil forbarne sig over mig! Hvorfor skal jeg blive ved at pine alle mine Dage! Aa, Maria, Du, som ligner Jomfru Ursula — — Moder Maria! Du kan ikke være saa stræng imod mig! — nej, Du *kan* ikke, Du veed bedst, hvordan jeg lider! — kan Du ikke skaffe mig arme Menneske Fred!»

Han lagde sin Pande ned mod Engbunden og hulkede højt, — det lød mest som en fortvivlet Latter. Saa begyndte han atter: »Hellige Anna! Du, som min Moder raabte til, da hun fødte mig! — aa, det var jo bedre, jeg aldrig